Rok 1910.

# Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

**Część X. — Wydana i rozesłana dnia 24. marca 1910.**



## Nr. 76.

## Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa z 25. lutego 1910 L. 3070/pr., którem ogłasza się rozporządzenie wykonawcze do ustawy z 5. października 1909 Dz. u. kr. Nr. 144, o regulacyi potoku Macochy z dopływami, ułożone przez Wydział krajowy w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem, a zatwierdzone reskryptem c. k. Ministerstwa rolnictwa z 3. lutego 1910 L. 3622.

C. k. Namiestnik:
**Bobrzyński** w. r.

## Rozporządzenie wykonawcze

do ustawy z dnia 5. października 1909 Dz. u. kr. Nr. 144, o regulacyi potoku Macochy z dopływami.

### § 1.

**Regulacya potoku Macochy od mostu na drodze gminnej w Kętach do ujścia do Soły wraz z dopływami jest przedsiębiorstwem spółki wodnej, która**

ma być zawiązaną w drodze przymusowej na podstawie § 45 kraj. ustawy wodnej z dnia 14. marca 1875 Dz. u. kr. Nr. 38, i ma być przeprowadzoną w myśl § 6 ustawy z dnia 5. października 1909 Dz. u. kr. Nr. 144, przez Wydział krajowy przy współudziale Administracyi państwa i Wydziału spółki wodnej.

§ 2.

Za podstawę techniczną tej regulacyi służyć ma projekt Wydziału krajowego z r. 1907, zatwierdzony reskryptem Ministerstwa rolnictwa z dnia 10. lutego 1909 L. 27 332/08, który preliminuje koszta robót na 1,166.000 K ze zmianami proponowanemi w protokole komisyi reambulacyjnej z 9. maja 1908 Wydział krajowy jest jednak upoważniony do poczynienia zmian w tym projekcie w porozumieniu z Administracyą państwa w granicach powyższej sumy kosztorysowej.

Projektowana regulacya obejmuje następujące roboty:

1. regulacyę potoku Macochy od mostu na drodze gminnej w Kętach do ujścia do Soły na długości 14·65 km;
2. regulacyę potoków Osieckiego i Małeckiego, tudzież Młynówki Czanieckiej łącznej długości 3 695 km.;
3. kanał ulgi do Soły długości 1·673 km.;
4. 6 rowów osuszających łącznej długości 8·2 km.;
5. 5 młynówek łącznej długości 2 04 km.;
6. budowę 13 mostów żelazno-betonowych, 10 przepustów drogowych z rur betonowych, 7 jazów betonowych i żelaznych, 12 szluz klapowych, 19 stopni betonowych, 3 syfony i 4 brukowane brody;
7. wykonanie dodatkowych rowów osuszających i objektów, o ile koszta tych robót znajdą pokrycie w rubryce wydatków rozmaitych i nieprzewidzianych, tudzież w oszczędnościach funduszu regulacyjnego;
8. utrzymanie wszystkich powyższych robót w czasie budowy.

§ 3.

Czas budowy ustanawia się na lat jedenaście i trwać ma od roku 1910 do roku 1920.

W czasie tym wzbronione są wszelkie sprzeczne z projektem prywatne budowle wodne na potoku Macocha i dopływach w § 2 wymienionych.

§ 4.

Koszta projektowanych robót regulacyjnych, tudzież koszta kancelaryjne, komisyjne i koszta zarządu pokryte będą z funduszu regulacyjnego utworzonego w myśl § 3 ustawy z dnia 5. października 1909 Dz. u. kr. Nr. 144.

Zarząd funduszu regulacyjnego spoczywa w rękach Wydziału krajowego, który z tego funduszu uskutecznia wypłaty i zarządza asygnaty.

§ 5.

Oznaczone w § 3 ustawy z dnia 5. października 1909 Dz. u. kr. Nr. 144, datki kraju, państwa i spółki wodnej mają być wpłacone do funduszu regulacyjnego w sposób następujący:

a) 40% datek funduszu krajowego w kwocie 466.400 K w jedenastu równych ratach rocznych po 42.400 K od r. 1910 do r. 1920;

b) 40% datek państwowy funduszu melioracyjnego w kwocie 466.400 K w jedenastu równych ratach rocznych po 42.400 K od r. 1910 do r. 1920;

c) 20% datek przymusowej spółki wodnej w kwocie 233.200 K w jedenastu równych ratach rocznych po 21.200 K od r. 1910 do r. 1920.

W razie opóźnienia zawiązania spółki wodnej mają być raty datku spółki zapadłe przed jej zawiązaniem jednorazowo ściągnięte i do funduszu regulacyjnego wpłacone.

Jeżeli spółka wodna przypadające na członków prestacye zechce pokryć w drodze operacyi kredytowej, znajdą zastosowanie postanowienia §§ 15 do 19 państwowej ustawy melioracyjnej z dnia 30. czerwca 1884 Dz. p. p. Nr. 116, tak co do zaciągnięcia pożyczki, jak i ściągnięcia datków konkurencyjnych przez Urzędy podatkowe.

Zapasy kasowe funduszu regulacyjnego lokowane być mają na rachunku bieżącym w Banku krajowym.

Jeżeli po ukończeniu robót programem objętych okaże się we funduszu regulacyjnym pozostałość kasowa, to pozostałość ta ma być zwróconą kontrybującym czynnikom w stosunku ich udziału w kosztach budowy.

§ 6.

Prowadzenie budowy, oraz pełnienie służby techniczno-administracyjnej poruczy Wydział krajowy zaprzysiężonemu urzędnikowi technicznemu pod nadzorem krajowego biura melioracyjnego.

Do pomocy kierownikowi budowy w sprawach administracyjnej natury, mianowicie do interwencyi przy rozprawach o odszkodowanie za zajęte grunta, przy ugodach o ceny materyałów i robocizny i t. p., dalej do prowadzenia rachunkowości może Wydział krajowy powołać według własnego uznania dla każdej sekcyi budowy osobistość zaufania godną i obznajomioną z miejscowymi stosunkami i cenami na delegata, któremu przysługuje w kierownictwie budowy głos doradczy.

Pomocników technicznych i rachunkowych, tudzież dozorców przydziela Wydział krajowy.

Z dniem przybycia do przydzielonego sobie perymetra melioracyjnego otrzymuje kierownik budowy za czas czynności w tym perymetrze zamiast dyet i kosztów podróży w obrębie pola roboczego stały miesięczny dodatek budowlany, a mianowicie:

a) praktykant techniczny w kwocie 180 K;
b) inżynier adjunkt w kwocie 210 K;
c) inżynier II. klasy w kwocie 240 K;
d) wyżsi urzędnicy techniczni w kwocie 300 K.

O ile czas, za który dodatek budowlany ma być wypłacony, zawiera ułamki miesiąca, należy obliczyć dodatek według trzydziestej części podanej kwoty. Za podróże do pola roboczego i z powrotem do stałego miejsca urzędowania lub stacyi zimowej wyznaczonej poza polem roboczem otrzymuje kierownik budowy wynagrodzenie kosztów podróży i dyety, za podróże zaś podjęte w czasie budowy w interesie służbowym poza pole robocze tylko wynagrodzenie kosztów podróży według wymiaru ustanowionego dla odnośnej kategoryi urzędników krajowych.

Delegat Wydziału krajowego ma prawo do żądania zwrotu poniesionych w gotówce kosztów podróży, a mianowicie przy podróżach koleją żelazną należytości II. klasy, przy podróży drogowej 50 gr. za 1 kilometr, przy komisyach zaś poza miejscem jego zamieszkania oprócz tego kosztów utrzymania w kwocie 10 K dziennie.

Dodatek budowlany, dyety i koszta podróży kierownika budowy, jego płaca w czasie budowy, zwrot kosztów podróży i utrzymania delegatów, pobory dozorców i sił pomocniczych, jak wogóle wszystkie koszta zarządu i kierownictwa budowy pokryte będą z funduszu regulacyjnego.

Udzielanie innych w powyższych postanowieniach nieprzewidzianych wynagrodzeń i remuneracyi zależnem będzie od poprzedniego zezwolenia Ministerstwa rolnictwa.

## § 7.

Kierownik budowy, do którego należy rozkład robót, ich kierownictwo i staranie o należyte i ekonomiczne przeprowadzenie całej regulacyi, odpowiedzialny jest wobec Wydziału krajowego za wykonanie budowy.

Kierownik budowy znosi się bezpośrednio z Wydziałem krajowym, przedkłada peryodyczne sprawozdania o postępie robót, a w wypadkach nie cierpiących zwłoki czyni zarządzenia pod własną odpowiedzialnością i usprawiedliwia je bezzwłocznie wobec Wydziału krajowego.

Kierownik budowy przeprowadza zdjęcia terenu, wypracowuje szczegółowe projekty rowów, których koszta przyjęte w kosztorysie od metra bie-

żącego, sporządza warunki budowy i dostawy, przeprowadza rozprawy ofertowe, przedkłada Wydziałowi krajowemu wnioski w sprawie przyjęcia ofert, na podstawie zaś uchwał Wydziału krajowego zawiera z przedsiębiorcami umowy o roboty i dostawy i czuwa nad ścisłem wypełnieniem zobowiązań przedsiębiorców i dostawców.

Kierownik budowy podnosi asygnowane przez Wydział krajowy zaliczki, sprawdza i podpisuje wszystkie dokumenty, na podstawie których Wydział krajowy uskutecznia wypłaty, prowadzi sam lub za pośrednictwem podwładnych organów dziennik swych korespondencyj, dzienniki narzędzi, sprzętów i materyałów, listy wypłat, wykazy należytości za dostarczone materyały i wykonane roboty i dziennik budowy, a co miesiąc (najdalej w dniu 15-go każdego następnego miesiąca) przedkłada Wydziałowi krajowemu sprawozdania z postępu budowy, do których dołącza wykaz postępu robót na podstawie dziennika budowy i wyciąg z dziennika kasowego wraz z dowodami rachunkowymi.

## § 8.

W razie, gdyby w czasie budowy okazała się potrzeba zmiany w projekcie, służącym za podstawę wykonania robót, lub też strony interesowane tej zmiany żądały, winno kierownictwo budowy przedłożyć odpowiedni wniosek z planami i kosztorysami Wydziałowi krajowemu do zatwierdzenia w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem.

Przez podobne zmiany projektu nie może być jednak w żadnym wypadku spowodowanem przekroczenie preliminowanych kosztów, a w razie, gdyby te zmiany miały dotknąć podstawy hydrotechnicznej zatwierdzonego projektu, mają być przedłożone Ministerstwu rolnictwa do zatwierdzenia.

## § 9.

Przed rozpoczęciem budowy wyda kompetentna władza polityczna na żądanie kierownika budowy orzeczenie po myśli § 86 krajowej ustawy wodnej co do potrzeby i rozciągłości służebności, lub odstąpienia gruntów, a mianowicie, które obce grunta, materyały i t. p. dla celów przedsiębiorstwa, jakie służebności na gruntach sąsiednich i na jak długi czas są potrzebne.

Wykupno gruntów lub czasowe ich zajęcie dla wykonania robót, jak: przekopów, szkarp, brzegów, wałów ochronnych, rowów materyałowych, ścięcia darni, dróg dojazdowych, placów składowych i roboczych i t. p., zarówno, jak wydobywanie materyałów budowlanych odbywać się będzie według odnośnych przepisów krajowej ustawy wodnej, w którym to celu

kierownik budowy dostarczyć powinien władzy politycznej odpowiednich kopij map katastralnych, na których grunta zająć się mające oznaczyć należy kolorem (karminem), wraz z wykazem powierzchni gruntów, liczb parcel, rodzaju uprawy i nazw właścicieli.

Co do wysokości mającego się wypłacić odszkodowania, winien kierownik budowy starać się przedewszystkiem zawrzeć z właścicielem nieruchomości lub też jego prawnym albo sądowym zastępcą dobrowolną ugodę, która wymaga zatwierdzenia Wydziału krajowego.

W razie niedojścia do skutku ugody ma być oznaczoną jakość i wysokość odszkodowania po myśli postanowień § 87 krajowej ustawy wodnej z dnia 14. marca 1875 Dz. u. kr. Nr. 38, przez władzę polityczną, a jeżeli się interesowani tem nie zadowolą, przez sądowe oszacowanie.

Postanowienia tego paragrafu krajowej ustawy wodnej znajdą także zastosowanie co do złożenia lub zabezpieczenia odszkodowania.

## § 10.

Przy odebraniu w posiadanie fizyczne wszelkich realności na rzecz budowy tak czasowo, jak i wieczyście wywłaszczonych, lub też bezpłatnie odstąpionych. spisze kierownik budowy protokół odbioru, w którym należy się odwołać do odnośnego aktu wywłaszczenia lub darowizny. Grunta, uzyskane w drodze umów lub wywłaszczeń, należy odgraniczyć i zaintabulować na rzecz przedsiębiorstwa (funduszu konserwacyjnego).

## § 11.

Wykonanie robót ma się odbywać w zarządzie własnym, przyczem zaleca się przedewszystkiem robota za wynagrodzeniem od wymiaru, a za wynagrodzeniem dziennem tylko w takich wypadkach, gdyby jej przeprowadzenie za wynagrodzeniem od wymiaru było niemożliwe, wypłaty odbywają się na podstawie list płacy sprawdzonych i podpisanych przez kierownika budowy. Częściowe roboty mogą być oddane w przedsiębiorstwo bądź to w drodze licytacyi, bądź to akordów.

W miarę postępu robót i dostaw, wykonanych na podstawie umów i akordów, może kierownik budowy udzielić przedsiębiorcom częściowych wypłat na poczet należytości, przyczem jednak z każdorazowej sumy należytości potrącać należy przynajmniej 5% na ratę kolaudacyjną.

§ 12.

Do uwidocznienia postępu budowy prowadzi kierownik budowy dziennik budowy, którym oprócz wykonanych w każdym tygodniu robót i dostaw mają być zamieszczone następujące daty:

1. stan powietrza;
2. liczba robotników według poszczególnych kategoryj, oraz ilość fur;
3. oznaczenie miejsc, w których wykonują się roboty, oraz opisanie przeprowadzonych robót, tudzież początek i koniec robót;
4. odbiór materyałów budowlanych;
5. wszystkie momenty i wydarzenia, które mogą mieć wpływ na budowę, szczególnie zaś opis szkód, wyrządzonych wielką wodą;
6. polecenie ustne lub pisemne, wydane przedsiębiorcom lub dostawcom;
7. uwagi poczynione przez delegowanego od czasu do czasu przez Wydział krajowy dla kontroli technicznej inżyniera.

Dziennik budowy ma być z końcem każdego tygodnia zamknięty, przedsiębiorcy do przejrzenia udzielony, tudzież przez tegoż podpisany po ewentualnem wciągnięciu do dziennika podniesionych przez niego zarzutów.

§ 13.

Tak Administracyi państwa, jak i wydziałowi spółki przysługuje prawo przekonywać się każdego czasu za pośrednictwem swych organów technicznych, względnie delegatów o postępie robót i jakości wykonania.

W tym celu znajdujące się na miejscu, a zajęte wykonaniem robót organa Wydziału krajowego są obowiązane udzielić wszelkich żądanych wyjaśnień tak delegatom administracyi Państwa, jak i wydziału spółki. Kontrola robót przez delegowanych w tym celu techników Administracyi państwa i Wydziału krajowego odbywać się ma według możności co dwa miesiące.

Z każdorazowej inspekcyi mają ci technicy składać swym przełożonym władzom szczegółowe sprawozdania, które posłużą Wydziałowi krajowemu do wydania stosownych zarządzeń. Koszta tej kontroli technicznej pokrywa fundusz regulacyjny.

§ 14.

Z końcem każdorocznego okresu budowy ma żądać kierownik budowy kolaudacyi robót, którą przeprowadza Komisya, składająca się:

a) z wyższego urzędnika technicznego delegowanego przez Namiestnictwo, tudzież wyższego urzędnika technicznego delegowanego przez Wydział krajowy;

b) z kierownika budowy;

c) z delegata wydziału spółki.

Z tych członków Komisyi mają jednak tylko technicy pod a) wymienieni głos rozstrzygający.

Komisya ogląda i bada wykonane roboty w ogólności, szczegółową zaś kolaudacyę wykonanych robót przeprowadzają wspólnie technicy pod a) wymienieni.

Koszta kolaudacyi pokrywa fundusz regulacyjny. Protokół kolaudacyjny, zbadany przez Wydział krajowy i Namiestnictwo, udziela się do wiadomości Ministerstwu rolnictwa, a dopiero wtedy, kiedy ze strony tego Ministerstwa nie będą podniesione zarzuty, nastąpić może wypłata rat kolaudacyjnych zatrzymanych przedsiębiorcom.

§ 15.

Kierownik budowy zajmie się po upływie każdorocznego okresu budowy wypracowaniem sprawozdań dorocznych z czynności budowlanej, które mają wykazać rezultaty robót, wartość budowy obliczoną na podstawie wykazów bryłowatości i analizy cen jednostkowych, tudzież inne ważniejsze spostrzeżenia co do budowy. Sprawozdania te przedstawi Wydział krajowy za pośrednictwem Namiestnictwa Ministerstwu rolnictwa.

§ 16.

Dla ubezpieczenia robotników od choroby, utworzoną będzie w myśl § 54 ustawy z dnia 30. marca 1888 Dz. p. p. Nr. 33, osobna kasa, dla której wydane zostaną przez Wydział krajowy statuta, zatwierdzone przez Namiestnictwo.

Dla ułatwienia rachunkowości i możliwego zredukowania kosztów zarządu datki asekuracyjne do tej kasy opłacać będzie wyłącznie fundusz budowy przy zupełnem uwolnieniu robotników od uiszczania przepisanych ustawą opłat.

§ 17.

Ostateczne zarachowanie w księgach wszystkich dochodów i wydatków funduszu budowy prowadzi Wydział krajowy za pośrednictwem swego oddziału rachunkowego, z końcem każdego roku, a najdalej do 1. marca na-

stępnego roku udziela Namiestnictwu zamknięcia rachunków, a na żądanie tegoż zezwala na wglądnięcie w rachunki szczegółowe.

Odpis zamknięcia rachunkowego udziela Wydział krajowy także wydziałowi spółki oraz kierownikowi budowy.

Zamknięcia rachunkowe przedłożyć ma Namiestnictwo do zatwierdzenia Ministerstwu rolnictwa, które rozstrzyga także ewentualne zarzuty wydziału spółki, co do których nie doszło do skutku porozumienie z Wydziałem krajowym.

§ 18.

Pod względem rachunkowym obowiązuje zatwierdzona przez Ministerstwo rolnictwa instrukcya rachunkowa dla krajowych przedsiębiorstw melioracyjnych z dnia 18. listopada 1887 Dz. u. k. Nr. 68.

## Nr. 77.

## Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa z 28. lutego 1910 L. 3071/pr., którèm ogłasza się rozporządzenie wykonawcze do ustawy z 5. października 1909 Dz. u. kr. Nr. 141, o osuszeniu bagien Rzeszowskich, ułożone przez Wydział krajowy w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem, a zatwierdzone reskryptem c. k. Ministerstwa rolnictwa z 3. lutego 1910 L. 710.

C k. Namiestnik:
**Bobrzyński** w. r.

# Rozporządzenie wykonawcze

do ustawy z dnia 5. października 1909 Dz. u. kr. Nr. 141, o osuszeniu bagien Rzeszowskich.

§ 1.

Osuszenie bagien w gminach i obszarach dworskich: Dąbrowa, Trzciana, Mrowla, Świlcza, Bratkowice, Lipie, Rogóżnica, Rudna mała i Rudna wielka,

powiatu Rzeszowskiego, tudzież w gminie i obszarze dworskim Klęczany, powiatu Ropczyckiego, jest przedsiębiorstwem przymusowej spółki wodnej, która ma być zawiązaną na podstawie § 45 krajowej ustawy wodnej z 14. marca 1875 Dz. u. kr. Nr. 38, i ma być wykonane po myśli § 5 ustawy z dnia 5. października 1909 Dz. u. kr. Nr. 141, przez Wydział krajowy przy współudziale Administracyi państwa i Wydziału spółki wodnej.

§ 2.

Za podstawę techniczną tej melioracyi służyć ma zatwierdzony przez Ministerstwo rolnictwa projekt krajowego biura melioracyjnego z r. 1905, który preliminuje koszta robót na 460.000 K z uwzględnieniem zmian niwelety potoków Czarna, Osina i rowów osuszających, tudzież zastawek przy szluzach, proponowanych w protokole Komisyi reambulacyjnej z 27. maja 1908.

Projektowana melioracya obejmuje następujące roboty:

1. regulacyę potoków Czarnej, Mrowli, Osiny i Podrzecza, tudzież wykonanie 68 rowów osuszających i 1 kanału nawodniającego łącznej długości 92·65 km.;

2. budowę 11 szluz dla nawodnienia, 24 mostów, 44 stopni, 25 progów i 9 poideł;

3. wykonanie dodatkowych rowów osuszających i objektów, o ile koszta tych robót znajdą pokrycie w rubryce wydatków rozmaitych i nieprzewidzianych, tudzież w oszczędnościach funduszu budowy;

4. utrzymanie wszystkich powyższych robót w czasie budowy.

§ 3.

Czas budowy ustanawia się na lat pięć i trwać ma od wiosny 1910 do jesieni 1914.

W czasie tym wzbronione są sprzeczne z projektem budowle na wymienionych w § 2 potokach.

§ 4

Koszta projektowanych robót tudzież koszta kancelaryjne, komisyjne i koszta zarządu pokryte będą z funduszu budowy, utworzonego w myśl § 3 ustawy z 5. października 1909 Dz. u. kr. Nr. 141.

Zarząd funduszu budowy spoczywa w rękach Wydziału krajowego, który z tego funduszu uskutecznia wypłaty i zarządza asygnaty.

§ 5.

Oznaczone w § 3 ustawy z dnia 5. października 1909 Dz. u. kr. Nr. 141, datki kraju, państwa i spółki wodnej mają być wpłacone do funduszu budowy w sposób następujący:

a) 40% datek funduszu krajowego w kwocie 184.000 K w pięciu równych ratach rocznych po 36.800 K od r. 1910 do r. 1914;

b) 40% datek państwowego funduszu melioracyjnego w maksymalnej kwocie 184.000 K w pięciu równych ratach rocznych po 36.800 K od r. 1910 do r. 1914 z zastrzeżeniem konstytucyjnego zezwolenia;

c) 20% datek przymusowej spółki wodnej w kwocie 92.000 K w pięciu równych ratach rocznych po 18.400 K od r. 1910 do r. 1914.

W razie opóźnienia zawiązania spółki wodnej mają być raty datku spółki zapadłe przed jej zawiązaniem jednorazowo ściągnięte i do funduszu budowy wpłacone.

Jeżeli spółka wodna przypadające na członków prestacye zechce pokryć w drodze operacyi kredytowej, znajdą zastosowanie postanowienia §§ 15 do 19 państwowej ustawy melioracyjnej z dnia 30. czerwca 1884 Dz. p. p. Nr. 116 tak co do zaciągnięcia pożyczki, jak i ściągania datków konkurencyjnych przez urzędy podatkowe.

Zapasy kasowe funduszu budowy mają być lokowane na rachunku bieżącym w Banku krajowym.

Jeżeli po ukończeniu robót programem objętych okaże się we funduszu budowy pozostałość kasowa, to pozostałość ta ma być zwróconą kontrybującym czynnikom w stosunku ich udziału w kosztach budowy.

§ 6.

Prowadzenie budowy oraz pełnienie służby techniczno-administracyjnej poruczy Wydział krajowy zaprzysiężonemu urzędnikowi technicznemu pod nadzorem krajowego biura melioracyjnego.

Do pomocy kierownikowi budowy w sprawach administracyjnej natury, mianowicie do interwencyi przy rozprawach o odszkodowanie za zajęte grunta, przy ugodach o ceny materyałów i robocizny i t. p., dalej do prowadzenia rachunkowości może Wydział krajowy powołać według własnego uznania dla każdej sekcyi budowy osobistość zaufania godną i obznajomioną z miejscowymi stosunkami i cenami na delegata, któremu przysługuje w kierownictwie budowy głos doradczy.

Pomocników technicznych i rachunkowych, tudzież dozorców przydziela Wydział krajowy.

Z dniem przybycia do przydzielonego sobie perymetra melioracyjnego otrzymuje kierownik budowy za czas czynności w tym perymetrze zamiast dyet i kosztów podróży w obrębie pola roboczego stały miesięczny dodatek budowlany, a mianowicie:

a) praktykant techniczny w kwocie 180 koron;

b) inżynier adjunkt w kwocie 210 koron;

c) inżynier II. klasy w kwocie 240 koron;

d) wyżsi urzędnicy techniczni w kwocie 300 koron.

O ile czas, za który dodatek budowlany ma być wypłacony zawiera ułamki miesiąca, należy obliczyć dodatek według trzydziestej części podanej kwoty.

Za podróże do pola roboczego i z powrotem do stałego miejsca urzędowania, lub stacyi zimowej wyznaczonej poza miejscem roboczem, otrzymuje kierownik budowy wynagrodzenie kosztów podróży i dyety, za podróże zaś podjęte w czasie budowy w interesie służbowym poza pole robocze tylko wynagrodzenie kosztów podróży według wymiaru ustanowionego dla odnośnej kategoryi urzędników krajowych.

Delegat Wydziału krajowego ma prawo do żądania zwrotu poniesionych kosztów podróży, a mianowicie przy podróżach koleją żelazną należytości II. klasy, przy podróży drogowej 50 gr. za 1 kilometr przy komisyach poza miejscem jego zamieszkania oprócz tego kosztów utrzymania w kwocie 10 K dziennie.

Dodatek budowlany, dyety i koszta podróży kierownika budowy, jego płaca w czasie budowy, zwrot kosztów podróży i utrzymania delegatów, pobory dozorców i sił pomocniczych, jak wogóle wszystkie koszta zarządu i kierownictwa budowy pokryte będą z funduszu budowy.

Udzielanie innych w powyższych postanowieniach nieprzewidzianych wynagrodzeń i remuneracyj, zależnem będzie od poprzedniego zezwolenia Ministerstwa rolnictwa.

## § 7.

Kierownik budowy, do którego należy rozkład robót, ich kierownictwo i staranie o należyte i ekonomiczne przeprowadzenie całej melioracyi, odpowiedzialny jest wobec Wydziału krajowego za wykonanie budowy. Kierownik budowy znosi się bezpośrednio z Wydziałem krajowym, przedkłada peryodyczne sprawozdania o postępie robót, a w wypadkach niecierpiących zwłoki czyni zarządzenia pod własną odpowiedzialnością i usprawiedliwia je bezzwłocznie wobec Wydziału krajowego.

Kierownik budowy przeprowadza zdjęcia terenu, wypracowuje szczegółowe projekty rowów, których koszta przyjęto w kosztorysie od metra bie-

żącego, sporządza warunki budowy i dostawy, przeprowadza rozprawy ofertowe przedkłada Wydziałowi krajowemu wnioski w sprawie przyjęcia ofert, na podstawie zaś, uchwał Wydziału krajowego zawiera z przedsiębiorcami umowy o roboty i dostawy i czuwa nad ścisłem wypełnieniem zobowiązań przedsiębiorców i dostawców.

Kierownik budowy podnosi asygnowane przez Wydział krajowy zaliczki, sprawdza i podpisuje wszystkie dokumenty, na podstawie których Wydział krajowy uskutecznia wypłaty, prowadzi sam lub za pośrednictwem podwładnych organów dzienniki swych korespondencyi, dzienniki narzędzi, sprzętów i materyałów,. listy wypłat, wykazy należytości za dostarczane materyały i wykonane roboty i dzienniki budowy, a co miesiąc (najdalej w dniu 15. każdego następnego miesiąca) przedkłada Wydziałowi krajowemu sprawozdania z postępu budowy, do których dołącza wykaz postępu robót na podstawie dziennika budowy i wyciąg z dziennika kasowego wraz z dowodami rachunkowymi.

## § 8.

W razie gdyby w czasie budowy okazała się potrzeba zmiany w projekcie służącym za podstawę wykonania robót, lub też strony interesowane tej zmiany żądały, winno kierownictwo budowy przedłożyć odpowiedni wniosek z planami i kosztorysami Wydziałowi krajowemu do zatwierdzenia w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem.

Przez podobne zmiany projektu nie może być jednak w żadnym wypadku spowodowane przekroczenie preliminowanych kosztów, a w razie gdyby te zmiany miały dotknąć podstawy hydrotechnicznej zatwierdzonego projektu mają być przedłożone Ministerstwu rolnictwa do zatwierdzenia.

## § 9.

Przed rozpoczęciem budowy wyda kompetentna władza polityczna na żądanie kierownika budowy orzeczenie po myśli § 86 krajowej ustawy wodnej co do potrzeby i rozciągłości służebności lub ustąpienia gruntów a mianowicie, które obce grunta, materyały i t. p. dla celów przedsiębiorstwa, jakie służebności na gruntach sąsiednich dla ochrony budowli melioracyjnych i na jak długi czas są potrzebne.

Wykupno gruntów lub czasowe ich zajęcie dla wykonania robót jak przekopów, szkarp, brzegów, cięcia darni, dróg dojazdowych, placów składowych i roboczych i t. p. zarówno jak wydobywanie materyałów budowlanych odbywać się będzie według odnośnych przepisów krajowej ustawy wodnej, w którym to celu kierownik budowy dostarczyć powinien władzy

politycznej odpowiednich kopij map katastralnych, na których grunta zająć się mające oznaczyć należy kolorem (karminem) wraz z wykazem powierzchni gruntów, liczb parcel, rodzaju uprawy i nazw właścicieli.

Co do wysokości mającego się wypłacić odszkodowania winien kierownik budowy starać się przedewszystkiem zawrzeć z właścicielem nieruchomości lub jego prawnym albo sądowym zastępcą dobrowolną ugodę, która wymaga zatwierdzenia Wydziału krajowego.

W razie niedojścia do skutku ugody ma być oznaczona jakość i wysokość odszkodowania po myśli postanowień § 87 krajowej ustawy wodnej z dnia 14. marca 1875 Dz. u. kr. Nr. 38 przez władzę polityczną, a jeżeli się interesowani tem nie zadowolą przez sądowe oszacowanie.

Postanowienia tego paragrafu krajowej ustawy wodnej znajdą także zastosowanie co do złożenia lub zabezpieczenia odszkodowania.

§ 10.

Przy odebraniu w fizyczne posiadanie wszelkich realności na rzecz budowy tak czasowo jak i wieczyście wywłaszczonych lub też bezpłatnie odstąpionych spisze kierownik budowy protokół odbioru, w którym należy się odwołać do odnośnego aktu wywłaszczenia lub darowizny.

Grunta uzyskane w drodze umów lub wywłaszczenia, należy ograniczyć i zaintabulować na rzecz przedsiębiorstwa (funduszu konserwacyjnego).

§ 11.

Wykonanie robót ma się odbywać w zarządzie własnym, przyczem zaleca się przedewszystkiem robota za wynagrodzeniem od wymiaru, robota zaś za wynagrodzeniem dziennem tylko w takich wypadkach, gdyby jej przeprowadzenie za wynagrodzeniem od wymiaru było niemożliwe.

Wypłaty odbywają się na podstawie list płacy sprawdzonych i podpisanych przez kierownika budowy.

Częściowe roboty mogą być oddane w przedsiębiorstwo bądź w drodze licytacyi, bądź też akordów.

W miarę postępu robót i dostaw wykonanych na podstawie umów i akordów, może kierownik budowy udzielić przedsiębiorcom częściowych wypłat na poczet należytości, przyczem jednak z każdorazowej sumy należytości potrącać należy przynajmniej 5% na ratę kolaudacyjną.

§ 12.

Dla uwidocznienia postępu budowy prowadzi kierownik budowy dziennik budowy, w którym oprócz wykonanych w każdym tygodniu robót i dostaw mają być zamieszczone następujące daty:

1. Stan powietrza;

2. Liczba robotników według poszczególnych kategoryj, oraz ilość fur;

3. Oznaczenie miejsc, w których wykonują się roboty, oraz opisanie przeprowadzonych robót tudzież początek i koniec robót;

4. Odbiór materyałów budowlanych;

5. Wszystkie momenty i wydarzenia, które mogą mieć wpływ na budowę szczególnie zaś opis szkód, wyrządzonych wielką wodą;

6. Polecenia ustne lub pisemne, wydane przedsiębiorcom lub dostawcom;

7. Uwagi poczynione przez delegowanego od czasu do czasu przez Wydział krajowy dla kontroli technicznej inżyniera.

Dziennik budowy ma być z końcem każdego miesiąca zamknięty, przedsiębiorcy do przejrzenia udzielony, tudzież przez tegoż podpisany po ewentualnem wciągnięciu do dziennika podniesionych przez niego zarzutów.

## § 13.

Tak Administracyi państwa jak i Wydziałowi spółki przysługuje prawo przekonywać się każdego czasu za pośrednictwem swych organów technicznych względnie delegatów o postępie robót i jakości wykonania. W tym celu znajdujące się na miejscu, a zajęte wykonaniem robót organa Wydziału krajowego są obowiązane udzielić wszelkich żądanych wyjaśnień tak delegatom Administracyi państwa jak i Wydziałowi spółki. Kontrola robót przez delegowanych w tym celu techników państwa i Wydziału krajowego odbywać się ma według możności co dwa miesiące.

Z każdorazowej inspekcyi mają ci technicy składać swym przełożonym władzom szczegółowe sprawozdania, które posłużą Wydziałowi krajowemu do wydania stosownych zarządzeń. Koszta tej kontroli technicznej pokrywa fundusz budowy.

## § 14.

Z końcem każdorocznego okresu budowy ma zażądać kierownik kolaudacyi budowy robót, którą przeprowadza komisya składająca się:

a) z wyższego urzędnika technicznego delegowanego przez Namiestnictwo, tudzież wyższego urzędnika technicznego, delegowanego przez Wydział krajowy;

b) z kierownika budowy;

c) z delegata Wydziału spółki.

Ministerstwu rolnictwa przysługuje prawo delegować zastępcę do corocznych komisyj kolaudacyjnych.

Z tych członków komisyi mają jednak tylko technicy pod a) wymienieni tudzież delegat Ministerstwa rolnictwa głos rozstrzygający.

Komisya ogląda i bada wykonane roboty w ogólności, szczegółową zaś kolaudacyę wykonanych robót przeprowadzają wspólnie technicy pod a) wymienieni.

Protokół kolaudacyjny zbadany przez Wydział krajowy i Namiestnictwo udziela się do wiadomości Ministerstwu rolnictwa, a dopiero wtedy, kiedy ze strony tego Ministerstwa nie będą podniesione zarzuty nastąpić może wypłata rat kolaudacyjnych zatrzymanych przedsiębiorcom.

Koszta kolaudacyi pokrywa fundusz budowy.

## § 15.

Kierownik budowy zajmuje się po upływie każdorocznego okresu budowy wypracowaniem sprawozdania dorocznego z czynności budowlanej, które ma wykazać rezultaty robót, wartość budowy obliczoną na podstawie wykazów bryłowatości i analizy cen jednostkowych, tudzież inne ważniejsze spostrzeżenia co do budowy.

Sprawozdanie to przedstawi Wydział krajowy za pośrednictwem Namiestnictwa Ministerstwu rolnictwa.

## § 16.

Dla ubezpieczenia robotników na wypadek choroby utworzoną będzie w myśl § 54 ustawy z dnia 30. marca 1888 Dz. p. p. Nr. 33 osobna kasa, dla której wydane zostaną przez Wydział krajowy statuta zatwierdzone przez Namiestnictwo.

Dla ułatwienia rachunkowości i możliwego zredukowania kosztów zarządu datki asekuracyjne do tej kasy opłacać będzie wyłącznie fundusz budowy przy zupełnem uwolnieniu robotników od uiszczania przepisanych ustawą opłat.

## § 17.

Ostateczne zarachowanie w księgach wszystkich dochodów i wydatków funduszu budowy prowadzi Wydział krajowy za pośrednictwem swego oddziału rachunkowego, z końcem każdego roku, a najdalej do 1. marca następnego roku udziela Namiestnictwu zamknięcia rachunków, a na żądanie tegoż zezwala na wglądnięcie w rachunki szczegółowe.

Odpis zamknięcia rachunkowego udziela Wydział krajowy także Wydziałowi spółki, oraz kierownikowi budowy.

Zamknięcia rachunkowe przedłożyć ma Namiestnictwo do zatwierdzenia Ministerstwu rolnictwa, które rozstrzyga także ewentualne zarzuty Wydziału spółki, co do których nie doszło do skutku porozumienie z Wydziałem krajowym.

§ 18.

Pod względem rachunkowym obowiązuje zatwierdzona przez Ministerstwo rolnictwa instrukcya rachunkowa dla krajowych przedsiębiorstw melioracyjnych z dnia 18. listopada 1887 Dz. u. kr. Nr. 68.

Nr. 78.

## Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Sądu krajowego wyższego w Krakowie z dnia 9. lutego 1910, Praes. 1282, którem się ogłasza listę zamianowanych na rok 1910 znawców do ocenienia gruntów mogących uledz wywłaszczeniu na rzecz kolei żelaznych, tudzież praw i urządzeń wodnych dla budowy dróg wodnych oraz regulacyi rzek.

C. k. Sąd krajowy wyższy w Krakowie w myśl § 24 ustawy z dnia 18. lutego 1878, Nr. 30 Dz. p. p. tudzież w myśl § 14 rozp. minist. z dnia 23. kwietnia 1903, Nr. 90 Dz. p. p. zgodnie z wnioskiem c. k. Namiestnictwa we Lwowie, mianuje dla okręgu krakowskiego c. k. Sądu krajowego wyższego na rok 1910 znawcami do oszacowania gruntów i innych przedmiotów mogących uledz wywłaszczeniu na rzecz kolei żelaznych lub z powodu budowy dróg wodnych i regulacyi rzek następujące osoby:

### A. Z zawodu gospodarstwa wiejskiego.

1. Zygmunta br. Gostkowskiego, właściciela realności w Wesołowie, powiat Dąbrowa;
2. Stanisława Włodka, właściciela dóbr w Przysiekach, powiat Jasło;
3. Jana Rogawskiego, właściciela w Ołpinach, powiat Jasło;
4. Dra Stefana Skrzyńskiego, właściciela dóbr w Karniowie, powiat Kraków;
5. Włodzimierza Gasparskiego, dzierżawcę dóbr w Iwli, powiat Krosno;
6. Jana Artwińskiego, właściciela dóbr w Kliszowie, powiat Mielec;
7. Feliksa Kwiatkowskiego, właściciela dóbr w Lisówku, powiat Mielec;
8. Bolesława Targowskiego, właściciela dóbr w Tokarni, powiat Myślenice;

9. Franciszka Kopaczyńskiego, właściciela realności, powiat Nowy Sącz;
10. Zdzisława Wolskiego, właściciela dóbr w Siennowie, pow. Przeworsk;
11. Karola Czecza, właśc. dóbr Płaszów i Bierzanów, powiat Podgórze;
12. Adama Rudolphiego, dzierżawcę dóbr w Borku szlacheckim, powiat Podgórze;
13. Stefana hr. Bobrowskiego, właściciela dóbr w Andrychowie, powiat Andrychów;
14. Dra Franciszka Łubieńskiego, właściciela dóbr w Stryszowie, powiat Kalwarya;
15. Adama Finka, właściciela dóbr w Komornikach, powiat Dobczyce;
16. Maksymiliana Budinera, arcyksiążęcego zarządcę dóbr w Sporyszu, powiat Żywiec;
17. Kazimierza Iłowickiego, dzierżawcę dóbr w Adamierzu, powiat Dąbrowa;
18. Jana Wykowskiego, dzierżawcę dóbr w Łężkowicach, powiat Niepołomice;
19. Jana Paska Błotnickiego, właściciela dóbr w Dzikowcu, powiat Kolbuszowa;
20. Zygmunta Białobrzeskiego, administratora dóbr w Wilczej Woli, powiat Sokołów;
21. Józefa Reczyńskiego, administratora dóbr w Grębowie, powiat Tarnobrzeg;
22. Jana Mazarakiego, dzierżawcę dóbr Krasne, powiat Rzeszów;
23. Karola Skalaka, właściciela folwarku w Przybyszówce, powiat Rzeszów;
24. Józefa Cieślewicza, dzierżawcę dóbr w Wadowie, powiat Kraków;
25. Zdzisława de Laveaux, dzierżawcę dóbr w Łętowicach, powiat Wojnicz;
26. Stanisława Dydyńskiego, dzierżawcę dóbr Godowa, powiat Strzyżów;
27. Władysława Turskiego, emerytowanego starszego inżyniera Wydziału krajowego w Krakowie, powiat Kraków;
28. Dominika Kwiatkowskiego, dzierżawcę dóbr Meszna szlachecka, powiat Tarnów;
29. Karola br. Lewartowskiego, dzierżawcę dóbr Wierzchosławice, powiat Tarnów;
30. Stanisława Straszewskiego, zarządcę dóbr w Mikołajowicach, powiat Tarnów;
31. Franciszka Kisielewskiego, b. właściciela dóbr w Tarnowie, powiat Tarnów;
32. Romualda Makarewicza, b. dyrektora Towarzystwa wzajemnej pomocy urzędników prywatnych we Lwowie, powiat Lwów;
33. Franciszka Kamieńskiego, dyrektora dóbr ordynacyi łańcuckiej.

## B. Z zawodu leśnictwa.

1. Władysława Drezińskiego, leśniczego w Płokach, powiat Chrzanów;
2. Franciszka Reicharda de Reichardsberg, b. dyrektora lasów ordynacyi łańcuckiej w Łańcucie, powiat Łańcut;
3. Michała Kabłąka, lustratora lasów gminnych w Nowym Targu, powiat Nowy Targ;
4. Włodzimierza Gasparskiego, dzierżawcę dóbr w Iwli, powiat Krosno;
5. Erwina Preglera, samoistnego gospodarza lasowego w Świerczowie, powiat Kolbuszowa;
6. Jana Pospischila, administratora lasów w Charzewicach, powiat Tarnobrzeg;
7. Antoniego Czarneckiego, nadleśniczego w dobrach hr. Branickiego w Suchej, powiat Żywiec;
8. Stefana Krokowskiego, c. k. komisarza inspekcyi leśnej w Rzeszowie, powiat Rzeszów;
9. Michała Jaworowskiego, leśnika Rady powiatowej w Nisku, powiat Nisko;
10. Franciszka Pauera, nadleśniczego w Wierzchosławicach, powiat Tarnów;
11. Romualda Makarewicza, b. dyrektora Towarzystwa wzajemnej pomocy urzędników prywatnych we Lwowie.

## C. Z zawodu budownictwa i inżynieryi.

1. Władysława Turskiego, emerytowanego starszego inżyniera Wydziału krajowego w Krakowie, powiat Kraków;
2. Edwarda Uderskiego, aut. inżyniera cywilnego i budowniczego w Krakowie, powiat Kraków;
3. Ferdynanda Wšeteczkę, emerytowanego radcę budownictwa w Krakowie, powiat Kraków;
4. Kazimierza Górskiego, aut. inżyniera budownictwa w Nowym Sączu, powiat Nowy Sącz;
5. Władysława Rippera, emerytowanego inżyniera Rady powiatowej w Wadowicach, powiat Wadowice;
6. Tomasza Słomskiego, emerytowanego c. k. radcę budownictwa, rządowo upoważnionego inżyniera budownictwa i geometrę w Bochni, powiat Bochnia;
7. Gustawa Szurka, inżyniera autor. w Skawinie, powiat Skawina;
8. Janusza Rypuszyńskiego, autor. inżyniera budownictwa i budowniczego w Tarnawie, powiat Tarnów;
9. Jacka Matusińskiego, budowniczego w Krakowie, powiat Kraków.

## D. Z zawodu fabrykantów.

1. Maksymiliana Schmeję, właściciela fabryki w Białej, powiat Biała;
2. Michała Rossknechta, dyrektora browaru w Okocimie, powiat Brzesko.

## E. Z zawodu górnictwa.

1. Ferdynanda Jastrzębskiego, c. k. starszego komisarza górn. i naczelnika okręgu górniczego w Krakowie, powiat Kraków;
2. Władysława Długosza, kierownika kopalni nafty w Siarach, powiat Gorlice.
3. Jana Łyssego, kierownika rafineryi nafty w Krakowie, powiat Kraków.

## F. Specyalnie dla wywłaszczeń praw i budowli wodnych z powodu budowy dróg wodnych i regulacyi rzek.

1. Oskara Rudno Rudnickiego, właściciela w Osieku, powiat Biała;
2. Mieczysława Jaszczurowskiego, właściciela dóbr w Połomiu małem, powiat Brzesko;
3. Ludwika Nowakowskiego, pełnomocnika dóbr w Kościelcu, powiat Chrzanów;
4. Kazimierza Bzowskiego, właściciela dóbr w Drogini, powiat Myślenice;
5. Frydryka Muchę, arcyksiążęcego inspektora lasów w Ispie, powiat Żywiec;
6. Juliusza Wenuscha, dyrektora dóbr Nisko, powiat Nisko;
7. Stanisława Stokłosińskiego, leśniczego w Brodłach, powiat Chrzanów;
8. Michała Gottwalda, dyrektora lasów w Tarnobrzegu, powiat Tarnobrzeg;
9. Rudolfa Pfistera, inżyniera prywatnego w Białej, powiat Biała;
10. Władysława Turskiego, emer. starszego inżyniera Wydziału krajowego w Krakowie, powiat Kraków;
11. Ferdynanda Wšeteczkę, emer. radcę budownictwa w Krakowie, powiat Kraków;
12. Maryana Kwiatkowskiego, inżyniera Rady powiatowej w Limanowie, powiat Limanowa;
13. Erwina Zipsera, właściciela fabryki sukna w Mikuszowicach, powiat Biała;
14. Stanisława Straszewskiego, zarządcę dóbr w Mikołajowicach, powiat Tarnów;
15. Franciszka Kamieńskiego, dyrektora dóbr ordynacyi łańcuckiej.

Kraków, dnia 9. lutego 1910.

**Stebelski** w. r.

Nr. 79.

## Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 22. lutego 1910 L. 20.076, w sprawie przedłużenia Wydziałowi powiatowemu w Cieszanowie koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze gminnej Cieszanowsko-Chotylubskiej.

Na mocy § 7 ustawy z dnia 10. grudnia 1907 Dz. u. kr. Nr. 155, Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem, przedłuża Wydziałowi powiatowemu w Cieszanowie na pięć lat koncesyę z dnia 30 kwietnia 1895 Dz. u. kr. Nr. 44/I., do pobierania opłat mytniczych na drodze gminnej Cieszanowsko-Chotylubskiej w wysokości i pod warunkami w tej koncesyi wymienionymi.

Marszałek krajowy:
**Stanisław Badeni** w. r.

Członek Wydziału krajowego:
**Dr. Stanisław Dąmbski** w. r.

Nr. 80.

## Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa z 5. marca 1910 L. 3758/pr., o zmianie ostatnich trzech ustępów § 3 b) statutu Banku krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

C. k. Ministerstwo spraw wewnętrznych w porozumieniu z c. k. Ministerstwem skarbu zatwierdziło rozporządzeniem z dnia 26 lutego 1910 L. 7081, zmianę § 3 b) statutu Banku krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem uchwaloną na posiedzeniu Sejmu krajowego z dnia 13. października 1909 z powodu uchwalonego na tem samem posiedzeniu, a Najwyższem postanowieniem z dnia 22. lutego 1910, zatwierdzonego objęcia subsydyarnej gwarancyi kraju za dopełnienie zobowiązań Banku krajowego za obligacye komunalne pierwszej i następnych emisyi aż do wysokości stu (100) milionów koron, a mianowicie:

Dotychczasowe brzmienie ostatnich trzech ustępów § 3 b) statutu Banku krajowego uchyla się, a ustępy te mają odtąd brzmieć, jak następuje:

Oprócz tych pożyczek, udzielanych bezpośrednio wymienionym wyżej osobom prawnym, wolno Bankowi krajowemu nabywać w drodze cesyi pretensye osób trzecich, przysługujące im do Państwa, kraju i innych prawno-publicznych korporacyj w Królestwie Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem i na podstawie tak nabytych pretensyj obligacye komunalne emitować. Wszystkie obligacye komunalne wszelkich emisyj, będące równocześnie w obiegu, nie mogą łącznie przekraczać sumy 100,000.000 (stu milionów) koron imiennej wartości.

Do emisyj obligacyj komunalnych ponad ogólną sumę stu milionów koron imiennej wartości potrzebnem jest zezwolenie c. k. Rządu.

Kraj gwarantuje dopełnienie zobowiązań, wypływających z wydania obligacyj komunalnych pierwszej i następnych emisyj, aż do łącznej wysokości stu milionów koron imiennej wartości w ten sposób, iż regularną opłatę procentów i spłatę kapitału posiadaczom obligacyj komunalnych poręcza w pierwszym rzędzie specyalny fundusz rezerwowy, utworzony dla obligacyj komunalnych, następnie Bank krajowy całym swoim majątkiem, a dopiero, o ileby wyżej wymienione fundusze nie pokrywały zobowiązań wynikłych z wydania obligacyj komunalnych, wchodzi w zastosowanie gwarancya kraju.

C. k. Namiestnik:
**Bobrzyński** w. r.

Nr. 81.

# Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 1. marca 1910 L. 22.630, w sprawie zezwolenia gminie Jordanów na dalszy pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa i miodu.

Na podstawie § 83 ustawy z dnia 3. lipca 1896 Dz. u. kr. Nr. 51, Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie Jordanów na dalszy pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa i miodu, przyzwolony pierwotnie ustawą z 28. listopada 1892 Dz. u. kr. Nr. 85, a następnie przedłużony ustawą z 30. marca 1904 Dz. u. kr. Nr. 45, w dotychczasowej wysokości i pod dotychczasowymi warunkami, na przeciąg 7 lat, t. j od 1. stycznia 1911 do końca r. 1917.

Marszałek krajowy:
**Stanisław Badeni** w. r.

Członek Wydziału krajowego:
**Mieczysław Onyszkiewicz** w. r.

Nr. 82.

# Ustawa

z dnia 26. lutego 1910 o zezwoleniu gminie Husiatyn na pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa i miodu.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam, co następuje:

## Art. I.

Gminie Husiatyn zezwala się pobierać od wejścia w życie niniejszej ustawy do końca roku 1914 opłaty gminne od niżej poszczególnionych napojów dla miejscowej konsumcyi przeznaczonych według następującej taryfy:

1. od jednego litra stustopniowego spirytusu, dającego się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem, po 16 h, czyli od jednego hektolitra stustopniowego spirytusu po 16 K;

2. od jednego hektolitra słodzonych napojów spirytusowych, w których zawartość alkoholu nie da się oznaczyć stustopniowym alkoholometrem jakoto: araku, rumu, koniaku, ponczowej esencyi, likieru, śliwowicy i rozolisu po 11 K, czyli od jednego litra 11 h;

3. od jednego hektolitra piwa po 3 K 40 h;

4. od jednego hektolitra miodu po 5 K.

## Art. II.

Okręg poborowy stanowi gmina Husiatyn.

## Art. III.

Ta opłata ciąży tylko na konsumcyi miejscowej w obrębie gminy, nie można nią obciążać produkcyi, ani obrotu handlowego.

## Art. IV.

Od opłaty tej ma być wolną wódka w tych wszystkich wypadkach, w których po myśli § 6 ces. rozp. z 17. lipca 1899 Dz. p. p. Nr. 120 część II., wolną jest od państwowej opłaty konsumcyjnej.

Art. V.

Bliższe postanowienia co do sposobu poboru tych opłat wyda w drodze administracyjnej c. k. Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym.

Art. VI.

Dzierżawa dochodu z tych opłat ma być złączoną po koniec roku 1910 z dzierżawą prawa propinacyi w Husiatynie, a dla przeprowadzenia tej dzierżawy obowiązaną jest gmina po koniec roku 1910 zgodnie porozumieć się z c. k. Dyrekcyą galic. funduszu propinacyjnego, względnie z dzierżawcą prawa propinacyi w Husiatynie.

Art. VII.

Z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy traci moc obowiązującą ustawa z dnia 10. sierpnia 1907 Dz. u. kr. Nr. 117.

Art. VIII

Wykonanie tej ustawy poruczam Moim Ministrom spraw wewnętrznych skarbu.

Wiedeń, dnia 26. lutego 1910.

**Franciszek Józef** w. r.

**Biliński** w. r. **Haerdtl** w. r.